ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΔΕΚΑ ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Ἦταν κἄποτε ἕνας μεγάλος ἄρχοντας, ποὺ χήρευε πολὺ νέος.

Εἶχε ὅμως μιὰ κόρη ὥμορφη σὰν τὸν ἥλιο καὶ δροσερὴ σὰν τὸ τριαντάφυλλο, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὴν χάρη καὶ τὴν καλωσύνη της.

Ὁ ἄρχοντας τὴν λάτρευε.

Κι' ἐπειδὴ φοβόταν, μὴν τοῦ ἀρρωστήσῃ, δὲν τὴν ἄφινε νὰ πιάνῃ τίποτα μὲ τὰ χέρια της. Ἔτσι συνείθισε στὴν ὀκνηρία, ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῶν πλουσίων.

Ἡ κόρη ὅλο καὶ μεγάλωνε. Κι' ὅσο καὶ μεγάλωνε, τόσο ἔλαμπε κι' ἡ ὠμορφιά της. Ὅταν ἦταν δεκαοχτὼ χρονῶν, δὲν εἶχε ἄλλη ὠμορφότερη στὸν κόσμο. Μὰ κι' ἡ καρδιά της ἦταν τόσο καλή, τόσο ἀγαθή, ποὺ ἄρχισε νὰ φοβᾶται ὁ πατέρας της, μὴν ἐκμεταλλευθῇ κανεὶς τὴν καλωσύνη της, τὴ ξεγελάσῃ καὶ τὴν παραπλανέψῃ. Πολλοὶ ἐπιτήδειοι ἦσαν στὸν τόπο τους καὶ ἡ ὠμορφιά της καὶ ἡ προῖκα της μποροῦσαν νὰ τοὺς βάλουν σὲ πειρασμό. Γιὰ νὰ τὴ γητεύσῃ λοιπόν, ὁ ἄρχοντας φρόντισε νὰ τῆς βρῇ αὐτὸς ἕνα γαμπρὸ καὶ τῆς διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ παιδὶ ἑνὸς πρίγκηπα, φίλου του παληοῦ.

Οἱ γάμοι ἔγειναν μὲ χαρὰ καὶ νταβατούρια, μὲ γλέντια καὶ μεγαλοπρέπεια.

Ἡ Νεδέλκα—Νεδέλκα τὴν ἐλέγανε—λάτρευε τὸν συζυγό της. Κι' ὅταν ἤρθε ἡ στιγμὴ ν' ἀφίσῃ τὸν πατέρα της, αὐτὸς τὴν ἀγκάλασε, τὴν φίλησε καὶ τῆς εἶπε :

— Νεδέλκα μου, ἡ εὐτυχία σου μ' ἀναγκάζει νὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντά μου. Πήγαινε στὸ καλὸ παιδί μου. Κι' ἐκεῖ στὰ ξένα ποὺ θὰ πᾶς, φύλαξε ὅλη τὴν παληὰ ἀγάπη, ποὺ εἶχες στὴ καρδιά σου, γιὰ τὸν πατέρα σου, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλη, στὸν κόσμο ἀπὸ σένα.

Καὶ στὸν γαμπρό του εἶπε :

— Νὰ προσέχῃς τὸ κορίτσι ποὺ σοῦ ἐμπιστεύουμαι. Νὰ τὴν φυλᾶς ἀπὸ χίλιους δυὸ κινδύνους ποὺ τὴν ἀπειλοῦνε. Σκέψου ὅτι καὶ ἕνα λουλοῦδι ἂν κόψῃ ἀκόμα, μπορεῖ νὰ πληγώσῃ τὸ χεράκι της καὶ νὰ τῆς γείνῃ μιὰ πληγὴ μεγάλη. Ὦ, φύλαξέ την, ὅπως σοῦ τὴν δίνω.

Ἔτσι ἔφυγαν καὶ πῆγαν στὸ καλό.

***

Ἡ Νεδέλκα στὸ γάμο της βρῆκε ὅτι ζητοῦσε ἡ καρδιά της.

Ἦταν εὐτυχισμένη.

Ὁ ἄνδρας της περνοῦσε τὸν πατέρα της στὴν ἀγάπη καὶ στὴ περιποίηση γι' αὐτήν. Στρατὸς ἀπὸ ὑπηρέτες καὶ ἀπὸ ὑπηρέτριες, δὲν τὴν ἄφιναν νὰ κινηθῇ διόλου.

Καὶ θἄμενε ἐντελῶς ἀκίνητη, ἂν ὁ ἄντρας της δὲν τὴν παρακαλοῦσε κἄποτε νὰ κάνουν καὶ κανένα περίπατο μέσα στοὺς ἀνθισμένους κήπους.

***

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἡ Νεδέλκα ἄρχισε νὰ στενοχωριέται.

Ἀτονία, ἀνορεξιά, χλωμάδα καὶ μελαγχολία τὴ βασάνιζαν. Μιὰ ἀδυναμία μεγάλη τὴν εἶχε καταβάλει καὶ δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ κινηθῇ. Τῆς πῆγαν τοὺς καλυτέρους γιατροὺς τῆς χώρας. Μὰ τοῦ κάκου..

Ἔφταασε τέλος κι' ὁ πατέρας της. Τὸ κορίτσι ὅμως δὲν πήγαινε στὸ καλλίτερο. Οὔτε ἡ ἐπιστήμη τῶν καλλίτερων γιατρῶν τῆς γῆς, οὔτε ἡ λατρεία τοῦ πατέρα της, οὔτε ἡ λύπη καὶ ἡ θυσίες τοῦ ἀγαπημένου της, μπόρεσαν νὰ σταματήσουν τὸν μαρασμό της.

Ἕνας γέρω-τσοπάνος ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά, ἔμαθε τὴν παράξενη ἀρρώστεια τῆς ἀρχοντοπούλας, καὶ ἔτρεξε νὰ πῇ στὸν πρίγκηπα, ὅτι ἐκεῖ σὲ μιὰ βαθειὰ σπηλιά, μένει μιὰ γρηὰ μάγισσα, ποὺ γιατρεύει ὅλες τὶς ἀρρώστειες καὶ τοὺς πόνους, ὅλες τὶς πληγὲς καὶ τοὺς καϋμούς.

Ὁ πρίγκηπας, ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του διέταξε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν τὸ καλλίτερό του ἄλογο, καβαλίκεψε, πῆρε μαζί του καὶ τὸν γέροντα βοσκό, καὶ φθάσανε στὸ μέρος τῆς μάγισσας. Ἦταν ἕνα σπήλαιο κατασκότεινο. Τὴν εἴσοδό του τὴν ἔκρυβαν ἄγριες κληματσίδες, ἀρκουδόβατοι, πουρνάρια, ἄγρια κλαριὰ καὶ φαρμακερὰ ἀγκάθια.

Βαθειὰ μέσα στὸ σπήλαιο ἔκαιγε μιὰ φωτιὰ μεγάλη, ποὺ ἡ λάμψις της φώτιζε ὅρια, κοράκια κουκουβάγιες ποὺ εἶχαν κουρνιάσει ἐκεῖ μέσα, γάτες καὶ χελῶνες ποὺ ἀναδευόντουσαν σιγά—σιγά, σὰν κουρασμένες. Ἡ μάγισσα ἦταν ἐκεῖ χιλιόχρονη καὶ τρομερή !...

— Ἀλλοίμονο μάγισσα !... τῆς φώναξε ὁ πρίγκηπας. Γιάτρεψε τὴ γυναίκα μου, τὴν κυρία τῆς καρδιᾶς μου, τῆς καρδιᾶς μου τὴ βασίλισσα, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐλπίδα μου, καὶ σοῦ δίνω τὴ μισὴ ἀπὸ τὴν περιουσία μου.

Ἡ μάγισσα πῆγε στὸ παλάτι. Κύτταξε καλὰ τὰ μάτια τῆς πριγκηποπούλας, ἐξέτασε τὰ χέρια της, καὶ τὴ ρώτησε κἄτι μυστικά. Ἔπειτα γύρισε καὶ εἶπε σ' ὅσους παραστεκόντουσαν γύρω :

— Θὰ τὴν γιατρέψω. Ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσω σήμερα. Δὲν μοῦ ἤρθαν ἡ δέκα νεράϊδες, ποὺ μοῦ ἔρχονται κάθε μέρα. Ἐλάτε στὴ σπηλιά μου αὔριο. Πιστεύω νὰ εἶνε ἐκεῖ πέρα κ' ἐκεῖνες. Ἡ παρουσία τους εἶνε ἀναγκαία. Φέρτε μαζὺ καὶ τὴν ἀρρωστη...

***

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπῆγαν ὅλοι στὴ σπηλιά.

Ἡ μάγισσα βγῆκε, τοὺς ὑποδέχτηκε γελαστὴ—γελαστὴ καὶ τοὺς εἶπε :

— Νὰ ἐκεῖ μέσα εἶνε ὅλες μαζί. Ὅλες !... Κ' ἡ δέκα. Τώρα, ὅμως, ἀρχόντισσά μου, νὰ προσέξῃς μὴν γελάσῃς, καί ν' ἀκούσῃς καλὰ τὶ θὰ σοῦ πῶ.

Τὴν ἔβαλε τότε νὰ καθήσῃ καὶ κάθησε καὶ κείνη ἀντίκρυ της. Ἔπειτα πῆρε τὰ δάχτυλα τῆς πριγκηπέσσας καὶ ἄρχισε νὰ βάζῃ, ὅπως ἔλεγε, ἀπὸ μιὰ νεράϊδα σὲ κάθε δάχτυλό της. Σὲ κάθε νεράϊδα ποὺ ἔβαζε μουρμούριζε καὶ κἄτι λόγια μαγικά, καὶ ἔκανε μὲ τὰ χέρια της μαντικὰ σημεῖα.

— Τώρα λοιπόν, ἀρχόντισσά μου, τῆς εἶπε τελειώνοντας, πήγαινε ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴν ἀφίσῃς ἀκίνητα τὰ δάκτυλά σου, ἔστω καὶ μιὰ στιγμή, γιατὶ θὰ φύγουν ἡ νεράϊδες κι' ἀλλοίμονό σου !...

***

Τρόμαξε ἡ πριγκήπισσα καὶ μόλις γύρισε στ' ἀρχοντικό της, ζητοῦσε τρόπους νὰ κινήῃ τὰ δάχτυλά της.

Στὴν ἀρχὴ ἔπιασε τὰ γκέμια τῶν ἀλόγων... Ἔπειτα πῆρε τὸ καμουτσίκι καὶ μαστίγωνε τὸ ἄλογο... Καὶ σὰν ἔφτασαν στὸ παλάτι ἄρχισε νὰ μαθαίνῃ πάλι τὰ μουσικά της ὄργανα, ποὺ τὰ εἶχε παραμελήσει.

Ἅμα κουρδαζότανε ἀπὸ τὴν μουσικὴ κατέβαινε καὶ ἔκοβε λουλούδια. Ἔπειτα τὰ ἔκανε μπουκέττα καὶ τὰ μοίραζε σ' ὅλους. Στὸ τέλος εἶδε ὅτι πειὸ πολὺ θὰ κινιόντουσαν τὰ δάχτυλά της, ἂν περιποιόταν μοναχὴ τὸ περιβόλι της.

Ὕστερα ἄρχισε νὰ κεντάῃ. Κέντισε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα, τὴ γῆ μὲ τὰ λουλούδια !... Ἀλλὰ δὲν τῆς ἔφθαναν αὐτά. Ἄρχισε νὰ συγυρίζῃ μόνη της, τὰ δωμάτια τοῦ παλατιοῦ της. Τί ὡραῖο ποὺ ἦταν τώρα τὸ παλάτι της !...

Μὰ ὅσο δούλευε, τόσο περισσότερο τὰ δάχτυλα ἤθελαν νὰ κινηθοῦνε. Πήγαινε καὶ ἔβλεπε πειὰ τοὺς ἀρρώστους καὶ βοηθοῦσε τοὺς φτωχούς. Τώρα τά δάχτυλά της, ὅλο καί κινιόντουσαν. Ἔτρεχε ἀπὸ μέσα ἀπὸ αὐτά, ἄφθονο τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσημι σ' ἐλεημοσύνες... Ἡ ἀδιάκοπη αὐτὴ κίνησις ξανάδωκε τὰ ὡραῖα χρώματα στὴν πριγκήπισσα, γέμισε πάλι τὸ σῶμα της ὑγεία καὶ ξανάφερε στὸν εὐτυχισμένο πρίγκηπα τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία, γιὰ νὰ αὐξηθῇ ὁ ἔρως του γιὰ τὴν ἀγαπημένη του...

Καὶ ἡ δέκα νεράϊδες δουλεύαν-δουλεύαν ἀκούραστες, στολίζανε τὸ σπίτι, πλούμιζαν τὰ ἐργόχειρα, χύνανε τὴ μουσικὴ σὲ ὅλων τῆς ψυχές, κάνανε ν' αὐξηθοῦνε τὰ λουλούδια, ἀνακουφίζανε τοὺς ἀρρώστους, ἐλεοῦσαν τοὺς φτωχούς, καὶ πλήθαιναν τῆς κοπελλιᾶς τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνδρός της...

Ἦσαν ἡ δέκα νεράϊδες, ποὺ τὶς ἔχει κἀθε γυναῖκα στὰ χέρια της, ἀλλὰ δὲν τὶς καταλαβαίνει.... Ἡ νεράϊδες τῆς νοικοκυρωσύνης !...

Μετάφρ. Σ.

πτῶσε τοῦ Μεσολογγίου, τὰ στρατεύματα τοῦ Ἰμπραΐμ ἐτρομοκρατοῦσαν τὴν Πελοπόννησο καὶ μελετοῦσαν νὰ κάνουν ἀπόβασι στὴν Ὕδρα. Τότε οἱ νοικοκυραῖοι τοῦ νησιοῦ θέλησαν νὰ σωθοῦν φεύγοντες, ὁ φόβος διεδόθη στὸ λαὸ καὶ γρήγορα μαζεύτηκε Συνέλευσις στὴ θέσι Σπιτάλια γιὰ νὰ σκεφθῇ μὲ τὶ τρόπο θὰ ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Ὕδρα. Στὴ Συνέλευσι ἐκάλεσαν καὶ τὸ Λάζαρο. Ἤρθε, τοῦ εἶπαν νὰ μιλήσῃ πρῶτος, ἀλλ' αὐτὸς σιωποῦσε, μέχρις ὅτου ἡ φυγὴ ἀπεφασίσθη. Τότε μίλησε καὶ εἶπε :

— Καλό σας κατευόδιο ἀδέρφια ! Εὔχομαι νὰ εὐτυχήσετε ὁπόθε ξένα χώματα, καὶ καλὴ ἀντάμωσι σὲ τοῦτον ἢ στὸν ἄλλον κόσμο. Ἐγώ, ἡ οἰκογένειά μου, οἱ συγγενεῖς μου, οἱ πλοίαρχοί μου καὶ οἰκογένειες τῶν πλοιάρχων μου δὲν ἔχουμε σκοπὸ νὰ μετανοιάσουμε. Θὰ μείνουμε καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ σκοτωθοῦμε ἐδῶ ὅλοι γιὰ τὴν Ὕδρα μας !...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἠλέκτρισαν μονομιᾶς τὰ πλήθη καὶ κραυγὲς ἀντήχησαν :

— Κανεὶς δὲν θὰ φύγῃ !..

— Ἐδῶ θὰ μείνουμε ὅλοι !...

Καὶ πράγματι ἔμειναν ὅλοι στὸν τόπο τους, ἡ Ὕδρα ἐσώθηκε καὶ μαζί τους ὅλη ἡ Ἑλλάς.

***

Στὴν Ὕδρα τὸν ἐπεσκέφθηκαν ὁ Κυβερνήτης Καποδίστριας, ἡ Ἀντιβασιλεία καὶ δυὸ-τρεῖς φορὲς ὁ Βασιλεὺς Ὄθων. Στὴν τελευταία ἐπίσκεψι τοῦ Βασιλέως, ἡ γυναίκα τοῦ Λαζάρου στενοχωροῦσε τὸν ἄνδρα της νὰ μιλήσῃ στὸν Ὄθωνα ζητώντας στάδιο γιὰ τοὺς γυιούς του. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἔλεγε :

— Δὲν τοῦ μιλῶ γιὰ προσωπικὸ ζήτημα. Δὲν χαλῶ τὸ δικό μου στάδιο, γιὰ τὸ στάδιο τῶν παιδιῶν μου.

Κατὰ τὸ 1839 ἀρρώστησε βαρειά, ἀλλ' ἐσώθη. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1849 ὅταν ἡ ἀρρώστεια τῆς δυσουρίας τὸν ξανάπιασε, ἦταν ἀδυνατισμένος, βασανίστηκε τρία χρόνια ἀκόμη καὶ πέθανε στὶς 6 Ἰουλίου 1852.

Ὁ ναύαρχος κ. Παῦλος Κουντουριώτης, Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, εἶνε ἔγγονος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτη.

Ἐλθὲ ψυχή, καὶ ἄγωμεν ὡς τ' οὐρανοῦ [τὸ δῶμα...
— Δεσμῶτις εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ φυλακὴ τὸ [σῶμα.

Σ. Βασιλειάδης